

เจริญพรสาธุชนผู้มีศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา ...อาตมาเดินทางมาเจริญภาวนาที่ภูเขาลง/ต้นน้ำศิรีวัง ซึ่งศิษย์ศรัทธาได้ซื้อที่ดินสร้างวัดถวาย เพื่อพระภิกษุจะได้มาปลีกวิเวก เจริญภาวนา... ที่นี้อากาศดีมาก เรียกว่า อุดลัปปายะ ชาวบ้านยังดำเนินชีวิตเรียบง่ายด้วยศรัทธาตามแบบฉบับพื้นบ้านในต่างจังหวัดจะเรียก บุคคลลัปปายะ ก็พอจะอนุโลมได้ ด้วยยังมีจำนวนมากที่เชื่อมั่นในบาปบุญคุณโทษ จึงเกื้อต่อ อาหารลัปปายะ ซึ่งเรื่องดังกล่าวย่อมพูดได้เต็มปาก... สำหรับธรรมลัปปายะนี้คงเป็นเฉพาะ ซึ่งหากคำสั่งสอนตามพระธรรมวินัย ที่นี้มี พระไตรปิฎก ให้ค้นคว้า ดับกระหาย แก่โรคโง่ได้ตลอดเวลา อีกทั้งพระภิกษุที่มายุ่งในอาวาส ก็มีความรู้พอที่จะเป็นที่พึ่งของกันและกันได้...

การเป็นที่พึ่งของกันและกันในทุกคน...พระดี นี่เป็นเรื่องสำคัญมาก ในทุกสถานการณ์..ในทุกกาลสมัย ต่างฝ่ายต่างเป็นกำลังใจ สนับสนุนเกื้อกูลกันและกัน ซึ่งจะต้องดำรงมั่นคงแน่วแน่อยู่ใน หลักธรรมของคณฺธี หมายถึง ทำให้คนเรามีความเห็นถูกต้องชอบโดยธรรม... ไม่ใช่ความเห็นถูกใจ อย่างที่คนพาล... คนชั่วมีความนิยม ...ธรรมของคณฺธี ภาษาพระเรียกว่า สัปปริสธรรม ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ ธรรมของคนชั่ว ที่เรียกว่า อสัปปริสธรรมหากจะกล่าวถึง ธรรมของคณฺธี พอเป็นตัวอย่าง เพื่อสาธุชนจะได้เห็นรูปร่างหน้าตาอย่างชัดเจนว่า คณฺธีกับคนชั่ว มีหน้าตาต่างกันอย่างไร โดยธรรมตัดสิน มิใช่เรตตัดสิน ซึ่งอาจจะผิดพลาดได้ จะขอสรุปหลักเกณฑ์ดังนี้

ในเบื้องต้น ...คนดีนั้นต้องมี ศรัทธา หมายถึง ความเชื่อมั่นในสังฆธรรมเบื้องต้น คือ กฎแห่งกรรม ...ที่สุดคืออริยสัจ ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และแสดงไว้ดีแล้ว ที่เรียกศรัทธาตัวนี้ว่า ตถาคตโพธิสัทธา แสดงว่า ศรัทธา หรือความเชื่อ จะต้องเกิดจากการรองรับเกื้อหนุนด้วยความรู้-ความเข้าใจที่ถูกต้อง ตรงธรรม ที่เรียกว่า ปัญญา ซึ่งก่อให้เกิด พลังความรู้ ในจิตใจ จึงเรียกว่า ปัญญาพละ แปลตามตัวอักษรอีกครั้งว่า ปัญญาที่จัดเป็นกำลัง... เป็นปัญญาชอบ คือ รู้ดี รู้ชอบ รู้ถูกต้อง มีความเข้าใจถ่องแท้ในความเป็นเหตุเป็นผล... เมื่อมีความรู้ถูกต้องย่อมยอมรับความจริงตามกำหนดกฎเกณฑ์ที่เป็นสังฆธรรม อันปรากฏมีอยู่จริงในธรรมชาติที่แสดงออกมาในรูป กฎแห่งกรรม จึงศรัทธาในกรรม วิบาก และ กัมมัตสกา จึงมีความเกรงกลัวต่อบาปกรรมที่เกิดจากการทำความชั่ว

คนที่มีศรัทธาพละ จึงเป็นคณฺธี... เมื่อเป็นคณฺธี จะไปเป็นฐานอะไรๆ ก็ได้ แต่ความดีนั้นมิได้เกิดผุดขึ้นเอง แต่ต้องมาจากการกระทำ ที่เรียกว่าความเพียร (วิริย) ที่จะพัฒนาเป็น กำลังความเพียร (วิริยพละ) หมายถึง การมุ่งมั่นกระทำอย่างไม่ท้อถอย แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคนานาประการ โดยจะทำงานอย่างต่อเนื่อง ไม่ลดละ ยอมรับความจริงว่า งานบางอย่างมิได้สำเร็จด้วยการทุ่มกำลังเข้าทำในวันเดียว... และต้องรู้จักแปรปัญหาอุปสรรคให้เป็นกำลังใจ โดยเข้าใจในความจริงว่า ปัญหาอุปสรรคไม่มี ภารมีไม่เกิด ...ปัญหาอุปสรรคมีไว้ทดลองปัญญา อันเป็นคุณสมบัติของคณฺธีที่เป็นสัตบุรุษ... วิริยพละ จึงเป็นความเพียรที่ต้องกำกับด้วย สติปัญญา มีความศรัทธา รักษาจิตอย่างมั่นคง เข้มแข็ง รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบาในบางโอกาส และรู้จักบุกอย่างเต็มกำลังในบางเวลา โดยคำนึงถึงความพร้อมในทุกด้าน และประโยชน์อันเป็นที่หมายเป็นสำคัญ...

นอกเหนือจากความเพียรที่เป็น วิริยพละ อันแสดงออกถึงการทำงานที่ต่อเนื่อง ไม่ท้อ ถอย... คุณลักษณะอีกประการหนึ่งของ วิริยพละ คือ ต้องตรงต่อเวลา ไม่มีความเบือหน่าย และไม่ท้อถอยต่ออุปสรรค ซึ่งผู้มีความเพียรจะต้องมุ่งมั่น เอาชนะอุปสรรคให้ได้ด้วย พลังแห่งความมั่นคง

พลังแห่งความมั่นคงนั้น จะเกิดมีขึ้นได้ ก็ต้องด้วยการหลอมรวมความคิดลงในดวงจิต จนผลเป็น อุดมคติธรรมขึ้น ที่เรียกว่า อุดม การณ์ของบุคคล... ตรงนี้สำคัญมาก โดยเฉพาะนักบริหาร นักปกครอง นักการเมือง ที่สุดคือ นักการศาสนา ดังพระพุทธเจ้าของเรา ชาวพุทธที่เป็นแบบฉบับของการดำเนินชีวิตที่มีอุดมการณ์ ซึ่งได้ประกาศ พระมโนปณิธาน มาโดยตลอด มากองสอไซ..มากัลป์ แม้ในที่สุดก่อนตรัสรู้ได้คงพระศรีมหาโพธิ์ จึงได้ประกาศถวายชีวิตบูชาพระบรมโพธิญาณ จนนำไปสู่ความสำเร็จตาม พระพุทธประสงค์ ซึ่งก็ด้วยอำนาจ พลังความมั่นคง ในจิตใจ ที่หลอมรวมเป็น อุดมการณ์ธรรม...

ดังนั้น ศรัทธาสาธุชนทั้งหลายที่มุ่งมั่นทำกิจประโยชน์อันใดที่เป็นไป ต่อดนเองและผู้อื่น โดยเฉพาะการต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคต่อการทำงาน เพื่อประโยชน์สุขแห่งสังคม ประเทศชาตินั้น จะต้องหลอมรวมความมั่นคงในจิตใจให้เป็นพลังจิตที่เข้มแข็ง จนเกิด อุดมคติธรรม ผุดปรากฏ ดัง พระมหาโพธิสัตว์ที่ประกาศแสดงธาตุแท้แห่งจิตสำนึกไว้ว่า... ไม่ว่าจะต้องลุยผ่านทะเลเพลิง คมhook คมดาบ ความตาย ก็จะต้องไปให้ถึงที่หมาย...

การกลั่นความรู้สึกรู้ออกมาจากจิตใจ จนเกิดเป็นอุดมคติที่แข็งแกร่ง มั่นคง ย่อมนำไปสู่ความมั่นคงในการกระทำ และจะกระทำอย่างมีทิศ ทาง แบบแผน มีสติปัญญาในการคิด อ่าน ทำ ในกิจการนั้น สัตบุรุษจึงทำการงานอย่างรู้จักพิจารณา เห็นคุณ... รู้โทษภัย จึงทำงานอย่างไม่มีโทษ เรียกว่า อนวัชชะ ที่หลอมรวมด้วยความรู้ที่เกิดจาก พลังศรัทธา จึงเป็น อนวัชชพละ หมายถึง การกระทำที่ไม่มีโทษเป็นกำลังการกระทำที่ไม่มีโทษเป็นกำลัง นี้ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง อันแสดงออกถึงความเป็นบัณฑิต... ความเป็นสัตบุรุษ และความเป็น สัปปุริสธรรม (ธรรมของคนดี)...

ตรงนี้คือตัวชี้วัดเส้นทางของสังคมและประเทศชาติ โดยเฉพาะสังคมไทย ว่าจะเป็นไปอย่างไรในเบื้องหน้า ด้วย การกระทำที่ไม่มีโทษนี้ ผู้กระทำต้องมีพลังแห่งความมั่นคงทางจิตวิญญาณสูงมากในอุดมคติธรรม ซึ่งจะต้องหลอมรวมหัวใจจิตไว้ด้วย อำนาจพรหมวิหารธรรม เพื่อละเว้น อคติธรรม ในทุกขณะจิต โดยมุ่งประโยชน์เพื่อส่วนรวม หมายถึง ประเทศชาติ อย่างแท้จริง จึงจะเข้าถึงหลักการทำงานที่ไม่มีโทษเป็นกำลัง (อนวัชชพละ) ได้ ด้วยความรู้-ความเข้าใจที่ถูกต้องชอบธรรม ซึ่ง หลักการกระทำที่ไม่มีโทษ นั้น อาตมาเคยนำมากล่าวหลายครั้งแล้ว แต่จะขออนุญาตนำมากล่าวบูชาอีกครั้ง เพื่อท่านผู้มีหน้าที่ต่อการดูแลรักษาพัฒนาประเทศชาติ ไม่ว่า นักการเมือง ข้าราชการประจำ จะได้นำไปพินิจหลักการในการดำเนินตามหน้าที่ เพื่อแก้ไขปัญหาวุชจัดอุปสรรคของบ้านเมือง และเพื่อการพัฒนาประเทศชาติไปสู่ทิศแห่งความเจริญมั่นคง โดยขอให้จดจำไว้ว่า การกระทำที่ไม่มีโทษนั้นมีข้อพิจารณาดังนี้

๑.การ กระทำบางอย่างผิดกฎหมาย (กฎหมาย) ไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญที่คนเราในสังคมสร้างขึ้นมาเอง

เพื่อเป็นบรรทัดฐานของสมาชิกในสังคม ประเทศชาติ ในการถือปฏิบัติตนอยู่ร่วมกัน โดยมีเจตนามุ่งมั่นสู่ความสงบสุข โดยไม่ผิดจารีตประเพณี ไม่ผิดศีล...ไม่ผิดธรรม

๒.การกระทำบางอย่างไม่ผิดกฎหมาย แต่ผิดจารีตประเพณี (กฎสังคม)

ซึ่งสมาชิกในสังคมยึดถือประพฤติปฏิบัติกันมา จนเป็นประเพณีปฏิบัติของสังคม ที่เรียกว่า วัฒนธรรมของสังคม
อันแสดงออกถึงภาวะจิตสำนึกและคุณลักษณะทางจิตใจของสังคม ที่สมาชิกในสังคมมีมติเห็นชอบ ถือปฏิบัติสืบทอดกันมาโดยมีต้องบังคับ...

๓.การ กระทำบางอย่างไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดกฎสังคม (จารีตประเพณี) แต่ผิดศีล...

เรื่องศีลเป็นหลักคุณธรรมของชาวโลก เหนือกฎเกณฑ์ของสังคม และอยู่เหนือกฎหมายของหมู่ชนที่ร่างสร้างขึ้น อาจจะพูดได้ว่า การร่างกฎใดๆ หรือการยึดถือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนใดๆ ของสังคม จะต้องอยู่ภายใต้ กฎศีล ซึ่งแสดงออกมาให้เห็นลักษณะการกระทำที่เป็นไปตามความจริงที่มีอยู่ในธรรมชาติ โดย ศีล นั้นจะรองรับด้วย กรรมนิยาม ซึ่งศรัทธาสาธุชนต้องเชื่อมั่นด้วยการยอมรับใน กฎเกณฑ์กรรม ดังกล่าว จึงนำมาสู่การยอมรับใน ศีล

การสร้างความรัก สามัคคี คือนิสัยเป็นหน้าที่...ของคนดี!

เขียนโดย แพรภัทร-พระ อ.อารยวงโส

วันจันทร์ที่ 26 พฤษภาคม 2014 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 26 พฤษภาคม 2014 เวลา 12:48 น.

ที่กำหนดบอกความจริงในเชิงพฤติกรรมว่า อะไรควรทำ..อะไรไม่ควรทำ หากกระทำหรือไม่กระทำแล้ว จะมีคุณ..โทษ เป็นอย่างไร...

ซึ่งนั่นหมายถึงการแสดงความประจักษ์จริงของกฎเกณฑ์ความจริงในรูปของ ธรรมเนียม นันเอง ที่ไม่มีใครๆ จะไปเปลี่ยนแปลง แก้ไข คัดล้างได้เลย...

๔.การ กระทำบางอย่างไม่ผิดกฎหมาย... ไม่ผิดรัฐธรรมนูญ... ไม่ผิดจารีตประเพณี (กฎสังคม)... ไม่ผิดกฏศีล... แต่ผิดกฏธรรม ก็ย่อมต้องหักล้างทิ้งไปด้วย

กฎเกณฑ์ใดๆ แม้กฏศีล ย่อมต้องอนุวัตไปตาม กฎธรรม หรือ ธรรมเนียม ที่ควบคุมดูแลสรรพธรรมทั้งหลายให้เป็นไป อยู่ได้ อาณัติ ห้ามโต้แย้ง ชัดแย้ง คัดล้าง กฎแห่งธรรม ที่แสดง สัจธรรมดั่งนั้นในเรื่องการทำงานที่ไม่เป็นโทษนั้น จึงต้องยึด กฎแห่งธรรม (ธรรมเนียม) เป็นธงชัยแห่งการคิดพิจารณา เพื่อจะกระทำอะไรๆ สักอย่างหนึ่ง หากมีข้อขัดแย้งใดๆ ในระดับกฎหมาย กฎสังคม กฎศีล ก็ขอให้ใช้ กฎแห่งธรรม เป็นใหญ่ แต่ในหลักอนวัชชะ (การทำงานที่ไม่เป็นโทษ) นั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ไม่ผิดทั้ง ๔ ประการ เป็นสำคัญที่สุด

โดยมีกฎธรรมเป็นธงชัยของการกระทำ ซึ่งตรงนี้เป็นหลักการในระบบ ธรรมาธิปไตย ที่ถือ ธรรมเป็นอธิปไตย ยึดถือความถูกต้องชอบธรรมเป็นที่ตั้ง ไม่มีการนำเรื่องส่วนตัว หรือผลประโยชน์ของตนและหมู่คณะ พรรคพวก เข้ามาเกี่ยวข้อง หากทำได้ตามที่กล่าวมา การงานนั้นก็จะไม่มีโทษ... และการงานที่ไม่มีโทษก็คือการประพฤติถูกต้องตามธรรม และผู้ประพฤติถูกต้องตามธรรมย่อมได้รับความคุ้มครองด้วยอำนาจแห่งธรรมอย่าง แท้จริง

ทั้งนี้ ย่อมหมายรวมถึงการรู้จักการสงเคราะห์ต่อส่วนรวม ประเทศชาติอย่างแท้จริง เรียกว่า สังคหพละ ซึ่งเป็นกำลังแห่งการสงเคราะห์ที่แท้จริงนั้น ต้องมุ่งไปสู่การผูกมิตรไมตรี ให้สมาชิกในสังคมมีความรักสามัคคีกัน จนเกิดเป็นกำลังแห่งน้ำใจ ที่เกื้อกูลประโยชน์ต่อกันของคนในสังคม ด้วยการบริหารจัดการโดยหลักธรรมดังกล่าว ซึ่งมีอันสูงส่งมาก... มีผลมากต่อผู้กระทำ สมดังพระพุทธภาษิตที่แปลความว่า "เมื่อใด ผู้คนเหล่าอื่นขัดแย้งกันอยู่ ตนเองเป็นผู้ประสานให้ พวกเขาคืนดีกัน ผู้นั้นเป็นคนรับภาระและจัดการธุระที่ยอดเยี่ยม"... เอวัง.

เจริญพร

การสร้างความรัก สามัคคี คือนิสัยเป็นหน้าที่...ของคนดี!

หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ --

ศุกร์ที่ 23 พฤษภาคม 2557

โดย...พระ อ.อารยวงโส

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [แพรภัทร](#)